

licul

Humor și satiră

Biblioteca Centrală / Biblioteca Cluj

CALICUL

humor și satiră.

Apare la prima fiăcărei luni în Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 3 fi., pe $\frac{1}{2}$ an 1 fi. 50 cr., pentru România pe an 7 franci, pe $\frac{1}{2}$ an 3.50. Inserțiuni: De un șir petit 6 cr. și 30 cr. timbru.

Abonamentele, manuscriptele, inseratele etc. se adresează la: Redacțiunea Calicului în Sibiiu.

Omul și ómenii.

Teologii, sau fii lui „lucus a non lucendo“ ȃic, că omul e praf și pulbere, umbră, deșertăciune etc.

Zoologii numesc pe om: Un dobitoç, care mănâncă pâne, și de aceea o caută acolo, unde o află.

Medicii privesc în om o marfă aptă de esport pentru ceealaltă lume.

Pentru advocați, omul e „Vorschuss“, și cine n'are Vorschuss, acela, în ohii avocatului, nu-'i om.

Care va se ȃică — cum ȃice Tribuna, când vrea se ȃică, c'am ȃis, c'oi ȃice — ce-'i omul toți ómenii se cred c'o știu, dar' nime n'o știe, pentru-că cunostința de sine, cea mai grea fiind, omul, când se crede, c'a ajuns la această cunoștință, adeseori se pomenește c'un „nime“.

Din contra, ce's ómenii, știe tot omul cu atâta mai sigur, cu cât bârna din ochiul propriu îi înlesnește mai mult, a vedea așchia din ochiul deapropelui. Așa știe tot omul că:

Sunt ómeni, care rîd mereu, și rîd despre ori-ce, dar' sunt și de aceia, care plâng mereu, fără se știe pentru ce plâng.

Sunt ómeni, care se cred, că știu tóte, alții, care mereu știu ceva nou, dar' sunt mulți și de aceia, care nu știu nimica.

Sunt ómeni, care studiază și cetesc mereu, dar' și de aceia, care nu cunosc neci buchile.

Sunt ómeni, care lucră, și lucră bucuros, dar' mulți și de aceia, care, din iubirea cătră muncă, preferă cea mai plăcubă ocupațiune, și nu lucră nimica.

Sunt ómeni, care se însórá bucuros, dar' și de aceia, care se despart bucuros.

Sunt ómeni înțelepți, care mereu inventează dări nouă, dar' și proști, care le plătesc.

Sunt ómeni, care mereu umblă cu nasul în sus, dar', când cauți mai aprópe la ei, afli că-s fără nas.

Sunt ómeni, ba un grup întreg de ómeni, constituit pe acțiuni, a căror cultură superióră e atât de covârșitoare, încât ori-care balamuc european s'ar putea mândri cu ei.

Sunt destui ómeni, și mulți neómeni. Chiar și țiganul, din óre-care depártare e om, numai, după ce se apropie te convingi, că totuși e numai nu țigan.

Ómeni sunt destui, dar' o singură omoică este. Asta a constatat'o și Tribuna. Și acea omóică, deși are singurul merit literar, că e strenepóta lui Petru Maior, totuși — așa crede adeca Tribuna — e Mesia, după care lumea română a așteptat, ca se dimisioneze din directoratul institutului de fete din Sibiiu, ca se mântue societatea!

Doine celebre.

Dumneșeu când va sê batã	Gugumani vice-notari
P'o nație 'nfumuratã	Cacavani, ca secretari
Fãr' a dá cu bêta'n ea	Ș'o mulțime de bancroți
Mai întêiu mintea 'i-o ia.	Cu toți cu ai lui nepoți.
Seminția unguerească	Notari mulți și alți slușbași
Când s'a pus sê nimiciască	D'a'i Thaliei copilași;
Alte seminții din țearã	Cu'n cuvênt, ce n'a 'nvêțat
'Și-a tras sie'și grea ocarã	Și din școli a fost țipat,
Cãci lucrând fãr' de sfiialã	S'a oprit la comitat
Publice și la ivialã	Și oficiu a căpãtat
Numai pentru soiul sêu	La 'nceput ca diurniști
Mãnie pe dumneșeu.	Și'n curênd ca canceliști
Oameni vechi, oameni bãtrãni	Ajungêndi vice-notari
Și germani și și romãni	Iute'i veđi cu ochelari
Au ajuns ca sê se mire	Cu cilindru și cu frac,
D'a lui Tisza rarã fire.	Seau pe cap cu comãnac.
Cine nu a cunoscut	Bêtã'n mãnã și mãnuși
Cã'n tempul mai de-de mult	Cu mustața sfredeluși
Carașul a fost vestit	Ear când pleaca'n preumblare
De oameni de fél cinstit.	Îi veđi plini de îngãmfare.
Gozsd, Szerb, Ambruș și Faur,	Cređi ca sunt oameni de stat,
Szende cel cã un bãlaur	Vre-un Smerling seau Mailát
Și mulți alți bãrbați de carte	Dupã carii țeara'ntreagã
Cu simț nobil de dreptate,	E'najuns se se direagã.
Darã ađi ce poți sê veđi	Dar uitãndute la ei
Niște creangi de lemne verđi:	Veđi cã's niște nêtãrêi
Jakabfy ca Fõispán	,Șleiferi' vrednici d'o tocilã
Și Licsek ca vicespán,	Ce-abia mai trãesc în silã.

Dar cei doi mari dignitari	În Lugos̃ precum se știe
Sunt aleși după cântari,	Are magistrat să fie;
Șapte chilo și un gram	Burgermeșter cin'o fi?
Trage domnul Fõispán,	Éar numai un Jacobfy.
Apoi domnul vicespán,	Frate bun lui Fõispán
E mai ușurel cu'n gran,	Mustacios ca un mârțan
Atât trage fie-care	De altcum om studiat
Când n'au Becheșu'n spinare	Două școli a învățat
Dar când sunt făr' de kalpak	Căpitan la magistrat
Și sânt imbrăcați în frac	Va fi ear un bancrotat
Cugeți că sânt ciocnitoare	Fostul „Posta“ numit Schmidt
Cari scot rîme din butoare.	Om cinstit de pus la blid.
Căci lucrul s'a combinat	Ș'o mulțime d'alți calici
S'aibă clică'n comitat	Aspirează la ofici
Figuri două, ușurele	Roiu'ntreg impintenat
Să facă ce vreau cu ele.	Va fi in sluşbă băgat.
Deci sânt mulți, cari vreau a ști	Până unde se incoardă
Cât tîmp oare va domni,	Domnul Tisza cu alui cioardă
Fõispanul tinerel	Asta nimeni nu o știe
Ușurel și fluturel?	Dară bine n'o să fie.
Ce'i drept, de când a venit	Căci mulțimea d'amploiați
Toată lumea oa uimit	Trași impinși și ne'nvățați
Și curagiu'i desvoltat	Țara ni-o va calici
Pe toți-'i a infricoșat	Ș'om ajunge a cerși.
Hărnicia'i in știință	Ș'apoi mereu să vorbește
Îi înalță a sa viță	Că Tisza până domnește
Căci gunoiul unguresc	De ani rîi nu vom scăpa,
Să 'nalță la rang domnesc.	Pân' ce tot s'a ruina.

Lugoșeni ce'ați votisat
S'avem liber magistrat
Bateți in pălmi și jucați
Beați, mâncați vă desfățați,

C'a s'ajungeți vințeləri
Din stăpâni și din boiéri
Ear ai vostri următori
Maierași și păzitori.

Pentru că români d'or fi
În slușbe nu s'or primi
Căci înteu vine pielcuția
Și in urmă cămășuța;

Astfel ȃic frații magiari
Căci aȃie isunt domni mai mari
Și vaca'i pe mâna lor
Deci o mulg cum ei o vor.

Ear când vaca va slăbi
Ș'or căuta a o beli
Ca să ne facă un har
Ni-o aruncă nouă 'n dar.

Deci voi popi și 'nvățători
Și voi români trădători
Dați la unguri ajutor
Vinde-vęți al vostr' popor

Ca să puteți mai curënd
Ș'ajungeți umblând cerșind
Ș'apoi vouă ce'ați umblat
Subsemnări d'ați adunat,

Ș'ați amăgit pe popor
D'a 'mplinit al vostru dor
Ca să aveți magistrat
Și sfat mare regulat

Vouă ȃic ve vom păstra
Când o fi la vremea sa
Căt'o sfoară de fuior
Împletită binișor
Se vę tragem cu ea sus
La carligul in furci pus.

În fine mai am să spun
Încă despr'un lucru bun
Ce pân acum s'a 'ntemplat
Într'al nostru comitat:

Foșpanul suslăudat
Adunar' a adunat
Să-și arat'a să mărire
Ș'al său dar de stăpânire.

După ce a demonstrat
Că'i stăpân pe comitat
Un banchet mare a dat
De un bal incopciat

Locul mândru de dansat
Pentru domni din comitat
A fost sala cea pompoasă
A comitatului casă

Eară ale ei chilli
Au slujit pentru beți
Și pentru jocuri de cărți
Fără de cari domni's morți.

Mamelucii nau lipsit	Dar doar va da dumneșeu
Ei mulțime au venit,	Să facă și ce voiu eu
Mulți români, dar făr' de cap	P'ast fel de slabi românași
Buni d'a'i pune la proțap.	Se'i vëd pe uliți rëmași;

Së'i vëd slugi și pribegind
 Seau së'i vëd pe toți cerșind
 Së'i vëd că vin și la mine
 Și că pier mor de rușine.

Urzică Scandalografescu.

Șapte ani au trecut, decând me cert cu redactorul Calicului furcă, ca se me lase se scriu un articol de fond. El totdeauna 'mi-a șis: Me nu fi prost! Articuli de fond, tracteze ei ori-ce materie, sânt de regulă fără fund, și, unde nu-'i fund, acolo lipsesc cele ócheșe. Ce folos de cele mai sublime idei și combinațiuni desfășurate într'un

articol de fond al unui diar, dacă autorul lor, cetindule a dóua di, însuși esclamă: Atare articol de fond, numai un nebun dela balamuc a putut se'l scrie!

Șapte ani am tăcut, n'am scris neci un articol de fond, ci am scris tot de cele óchese dela fund.

Estan, cădënd anul nou, ca țiganul din pod, Vinerea, când tótă lumea creștină postește, a dat și Calicul colaboratorilor sei o cină luclică: Mămăligă, fasole cu varză, pește sărat, ș'al patrulea fel, ușa! „Cine din voi — ne-a đis — vrea se mănânce și carne, acela se'și muște-n limbă!”

Presidiul la cina Calicului de anul nou, l'a purtat, ca în tóte casele, unde bărbatul e sub pantof, cocóna Gurădulce, și, unde pórtă femea regimul, acolo vorbăria e la ordinea đilei. S'a vorbit de convenirea Albiniștilor dela „Mediascher Hof”, de picnicul Tribuniștilor recte Archipițigoilor dela „Móra Stricată”; de harmonia socială a Românilor din Sibiiu, care se ceartă în Tribuna, ca țiganii dela gura salonului; de iubileul Gazetei Transilvaniei, cu ai cărei sumetenie de abonenți în decurs de 50 de ani, ar putea trăi și Calicul; de crisa scólei de fete din Sibiiu și falimentul Tribunei în opiniunea publică a Românilor de bine; de alegerea lui Slavici de deputat pentru congresul național bisericesc gr. or. în cercul prim al Sibiiului, care alegere se privește de efluxul încređerei generale, ce acest Mesia al archipițigoilor o are la protopopol Simion Popescu, și la falsificatorii protocólelor electorale; de servițiile de móșă, ce Tribuna a sevîrșit la nașterea reuniunei femeilor române din Arad; de chestiunea orientală, în care, dela suirea principelui de Coburg pe tronul Bulgariei, cei mai mari diplomați, ba chiar și Gligor Mateiu, cu toți sfetnicii sei diplomatici, nu se mai stie orienta; de partida

opositională din România, care, pentru pânea de tôte ȕilele, e gata a ȕice ŝi cãtrã dracul: »Tatãl nostru«; de viitorul canonic al Ovreurilor din Blaj; de acei Romãni din Bucovina, care, ne mai ŝtiind preȕui pe Pumnul, meritã pãlmi; de Drãguȕa din Cãransebeŝ, care, cu 80 de ani în spate, e prea bãtrãnã d'a se mai amoresa în Tizza; de elocarea cea mai sigurã a capitalelor Calicului pentru cazul unui bancrot de stat; de catastrofa ce ar putea întẽmpina Rusia în cazul, când combatanȕii armatei ruseŝti s'ar hotãri a intra unul cãte unul în Bulgaria; de finanȕele Ungariei, ŝi în speȕial de întrebãrea, cã întẽmplandu-se, cu mãne se pearã lumea, ce ar face Tizza, poimãne, pentru regularea finanȕelor? etc. etc.

În fine vorbãria s'a întors la jupãnul pro domo, ŝi Dr. Amnar a scãpãrat chestiunea edãrii Calicului în format mai mare. Mie, atunci, de bucurie, mi s'a unflat inima, cãt o nãporojnã dela parastasele Mãerenilor din parochia popii Bobeŝ. Popa Pupãzã, tot de bucurie, cã se mãreŝti Calicul, gata se loveascã pe popa Colac cu pipa-'n frunte, norocul numai, cã n'a ajuns. Marcul, la auȕul despre mãrimea Calicului, a rãgnit odatã atãt de tare, de mãȕa cocónei Gurãdulce, neŝtiind, unde se se sue mai sus, a sãrit oblu'n capul pãrintelui Condac

În momentul acesta, Calicul, umplãndu'ŝi pãharul cu ŝampan, non plus ultra, dela Dobãrca, ŝi tras de pe cele mai vechi drojdii din anul 1887, a ȕis: Fraȕilor, ŝi totatãȕa iobagi ai opiniunei publice! ŝi eu 'mi-am spart in 7 ani mereu capul abonenȕilor de chestiunea mãrimei Calicului, dar' totdeauna am ajuns la convingerea, cã-'n Ungaria, unde toȕi calicii pretind se-'i susȕie statul, ŝi statul însuŝi lucra la înmulȕirea calicilor, edarea Calicului în format mai mare, nu s'ar deosebi întru nimico de a ŝepteapã-n

chisaliță! Tribună, care bucuros ar voi se scape de tipografia, la care Gazeta Transilvaniei abia după 50 de ani a ajuns, își poate permite luxul unui format mai mare, pentru-că, în lipsa de a tipări altceva, n'ar avea ce face cu tipografia. Ba e posibil, că și Gazeta Transilvaniei, ați mâne, cu toate căși are propria sa tipografie, se învidieze pe Calicul, care se tipărește pe credit în tipografia lui W. Krafft. — Nu tot ce-i mare fraților, are și valoare mare. Eu cunosc destui oameni mari și fără straiță. — Și decât o mamăligă mare, dar' nefertă, mai bine una mica și bună. Ce folos de mărimea Tribunei, care de trei-ori pe săptămână se redigă cu forfecile, și aproape în toate zilele umple un spațiu vast, cât pusta Ungarii, cu „mersul trenurilor“, sau cu „Cancellăria Negruț“. De ce folos sânt publicările mesururilor trenurilor, aproape în toate zilele, pentru noi Români, care n'avem cu ce călători pe jos!

Cancelăria lui Negruț își are, nu-i vorba, însemnătatea sa, dar' ce a păcătuit publicul românesc, ca foile noastre de zi se-l înnegrească tot a doua sau a tria zi?

Apoi lasă dracului mirosul laudei proprii cu formatul mărit al Tribunei. Arătați-mi voi p'un singur individ din întreg publicul cetitor românesc, care a cerut apariția Tribunei în format mai mare, și eu ve las se-mi diceți cum ve-ți vrea, chiar și „tribunistule!“

Eu me mir deci, cum Dr. Amnar și-a putut bate-n cremenea înțelepciunii sale, ca se i se aprindă în creri iasca mărimei formatului Calicului?!

Țineți minte, ce ve spun eu: Tot diaristul se se întindă numai până acolo, până unde-i ajunge straiul abonenților! De aceea Calicul, cunoscând lungimea straiului abonenților sei, va rămânea ceea ce a fost: — Se trăiți fraților în răbdări!

Acî, suindumise și mie șampanul de Dobârca până d'asupra urechilor, am ȃis: Domnule Calic! Fie voia ta! Dar' mie totuși 'mi-ai putea împlini dorința, ce de 7 ani trecuți o nutresc: Lase-me se scriu odată un articol de fond!

Ce visezi tu eară? — 'mi ȃise Calicul! — Apa'n piua mea, nu va pisa nime până trăesc eu! — Apoi nu fie care din voi scrie în rubrica sa articol de fond? — Dar' fie! — Îți conced se scrii pentru numărul viitor un articol de fond, ca se vȃd, până la a cȃta apă-'n chisăliță se urcȃ înțelepciunea ta!

Se vede, cȃ șampanul de Dobârca neci la Calicul nu s'a pogorît în cisme: Eu 'mi-am ajuns scopul!

Scoaba Bobotezii.

Popa Bobeș din Maerii Sibiului, vestitul jucuț stolar, a intrat la Boboteaza din estan, fiind ușile încuete, cu Iordanul în odaia unei babe unite, așa de vehement, de a sărit și scoaba dela ușă. După intrare, popa Bobeș a pus mâna binecuvântătoare pe 5 pițule, ce așteptau pe popa Rus cu Iordanul cel unit, și dute.

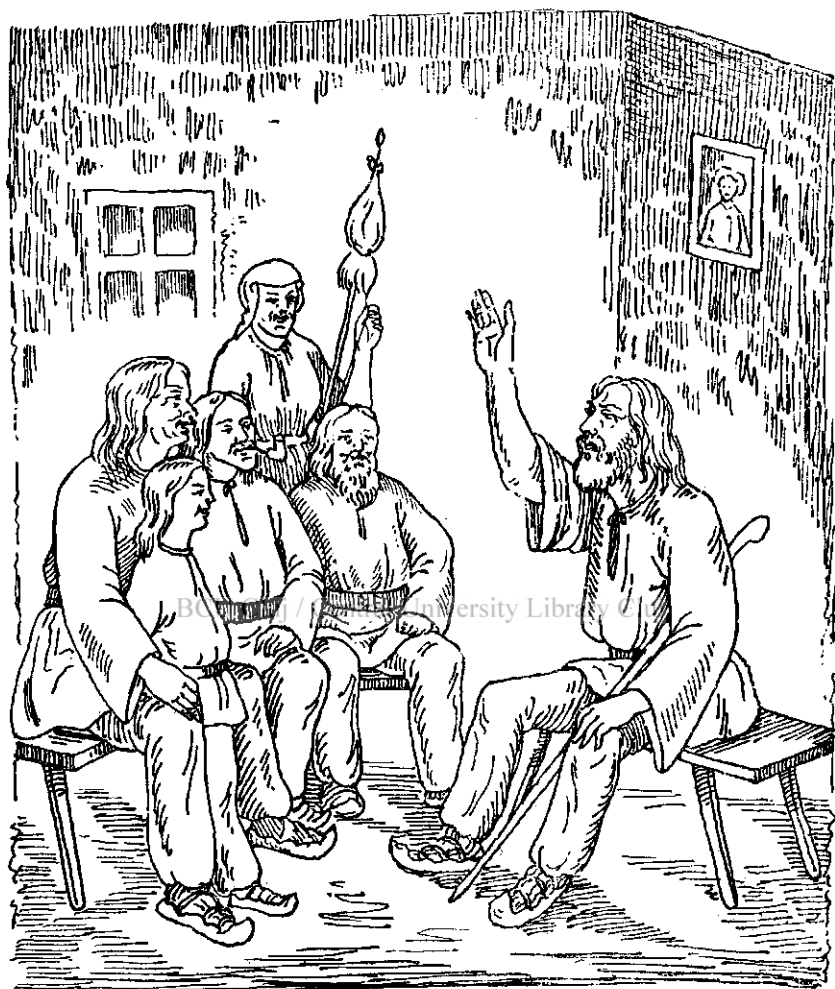
Baba venind acasă, și aflând ușa spartă, scoaba încuetei în mijlocul odăii, pe masă pițule ca-n palmă, a început a striga: »Tulvai, că hoții 'mi-au spart ușa, și 'mi-au furat banii popii de bobetează!«

În urma strigătului babei, vecinii 'i-au sărit într'ajutor, și 'i-au spus, că nu hoții, ci popa Bobeș cu Iordanul, 'i-a spart ușa și 'i-a luat pițulele.

Din incidentul acesta, mulți aruncă asupra popii Bobeș o grea învinuire, dar' cu nedreptul, pentru-că, până-când nu există monetă confesională, nu se putea pretinde, ca popa Bobeș se miróse de ce confesiune erau cele 5 pițule din odaia babei?! Apoi, decâte-ori nu sar scoabele dela ușă acolo, unde's bani?!!

De aceea popa Bobeș, în cazul de față, nu pòrtă neci o vină. Vina o pòrtă consistorul arhiepiscopesc din strada Măcelarilor, care nu se îngrijește de ciocanele recerute, pentru-ca, în casuri, când popii intră, ca popa Bobeș, cu Iordanul, fiind ușile încuete, scoabele sărite dela uși, se se bată la loc!

Stan Pășitul.

La Bobotează, când Iordanul se întorce, unii popi se îmbată așa de tare, de nu mai știu în care parte apucă Iordanul. După popi, ca cei-ce pörtă clopotul turmei cuvântătoare, se iau dascălii, cantorii, crâsnicii, și fiind-că, undeș porci, trebuie se fie și scrófe, celce pörtă sacul de Bobotează cu colacii, sau cum đic ungurenii „cel cu scrófa” — cu tótă povara ce pörtă — nu rămâne departe de

popa, ci se îmbată ca și acesta, ca și dascălii, cantorii și crâșnicii.

Așa s'a întâmplat la Boboteaza din estan, că popa din comuna Dealtădată, după ce a botezat a treia parte din parohie, s'a îmbetat atât de tare, de numai știè încatrău a plecat Iordanul când s'a întors. Dascălul, de beat ce era, se închina la toți câinii, ce'l lătrau pe strade; cantorul nu mai putè dice decât „mărire ție“; crâșnicul, lăsând căldarea cu sfânta apă în casa unui poporan, a plecat după popa c'o găleata dela stână 'n mână. Singur cel cu scrófa — cum țic ungurenii — mergea încă neamețit după ciurda de porci beți.

Din întemplantare, în comuna Dealtădată, credința în Dumnezeu e foarte pistrăită. În comuna asta locuiesc Unguri calvini, Sași luterani, Români uniți și neuniți, sau tribunificați, și țigani, care, pentru ceva rincezali, se închină și la dracul. Români șed printre Sași, Ungurii printre Români, ba sânt în sat și câțiva țigani, cărora le-ar fi rușine se ședă, unde șed unii Unguri, Sași și Români. Sunt însă în a acea comună și case fără credință, din cauza, că in ele numai locuește nime.

În momentul, când popa din comuna Dealtădată, dimpreună cu ilustra sa suită, simția mai viu cum pământul se întorce în jurul sórelui, a întrat o confusiune labirintică în cursul Iordanului. Popa, nemai cunoscând locul, unde se află, a întrat într'o casă, în care nu mai locuia nime; dascălul a întrat la un Sas; cantorul la un Ungur; crâșnicul remăsese într'un șanț; ear' cel cu scrófa, neobservând, unde s'au perdut înaintemergătorii sei, pâșia încet, dar' cu pași siguri înainte, și ascuția din urechi, ca se răsune din óre-care casă: „În Iordan botezându-te tu Dómne“ — —

Popa, întrând în casa cea fără locuitori, dar' c'un întunerec besnă, a întonat: „În Iordan botezându-te tu Dómné^e. . . . aprindeți lumina, că nu ved se cânt închinarea a a . . . sculați la botez . . . trei-mei s'a a a a

Pe dascălul, întrând în tinda Sasului, 'l'a întîmpinat un câne c'un ham! ham! ham! atât de surprindător, de a luat'o la sănătósa, și de bucurie, c'a scăpat cu pulpile întregi, înloc s'o ia după popa, a plecat într'altă parte

Cantorul, întrând cu „mărire ție^e la Ungur, acesta, în presupunerea, că ear' a venit óre-care zăblău la servitóra sa, pe care o chiamă Mărie, i-a biciul, și dăi — dar' cantorul se trezește, și iute ia drumul, pe unde s'a întors Iordanul . . .

Scrofarul, mergînd mereu pe ulită înainte, d'odată se pomenește în capul satului, și sta în loc, asemenea țiganului bătut în marginea ripei, anume că s'a gătat pământul. Așa stînd aude într'o casă gălăgie, și, cuge-tînd, că acolo-i popa cu Iordanul, întră în casă. În casă însé, din întîmplare, țiganul își bătea nevésta, Țiganul, cât a observat întrarea scrofarului, lasă nevésta, și în presupunerea, că-i socru-s'o — puf! cu codăriștea sécurei în spatele scrofarului — acesta scapă sacul cu colacii de Bobotează, și dute . . .

Estmod întorcîndu-se la Boboteaza din estan în comuna Dealtădată Iordanul, popă, dascăl, cantor, crâsnic și scrofar, ne mai aflîndu-se unul pe altul „Duchul în chip de porumb^e încă n'a mai știut unde se se pogóre, și așa dóue din trei părți ale credincioșilor a rămas nebotezați!

În confusiunea acésta generală din comune Dealtădată, singur țiganul s'a știut orienta: Acesta 'și-a propus adecă, ca în tot anul se'și bată nevésta în séra de Bobotează!

• Cocóna Gurădulce.

Câț, că voi nu ve lăpêdați códa!

Adeseori auđi povestindu-se: Fata cutăriu popă, nevêsta cutării dascăl, sora cutării notar, a lăpêdat cătrința, și cine nu știe ce însemnează a'și lăpêda cătrința, acela ușor pôte cugeta, că româncele nostre își lapêda cătrința ca dobitócele primăvara părul. Quod non! Dobitócele lăpêdânduși primăvara părul tot dobitóce remân, până-când româncele nóstre, careși lapêdă cătrința, devin marhe. Lupul, spre pildă, lăpêdându-și părul, nuși lapêdă năravul, pânăcând româncele nóstre, lăpêdânduși cătrința, își lapêdă adeseori și năravul, și se desnaționalisează. Câț!

D'odată cu introducerea reverendei în bisericile române fără deosebire de confusiune națională, au început și preotesele, dar' în mai mare măsură fetele lor, a lăpêda cătrînța. Îndată ce preoților românești li s'a întredis d'a se îmbêta în funcțiuni oficiöse fără reverendă, și preotesele, cu ficele lor cu tot, au început a striga: Höher Peter. Cât!

După preotese s'au luat dăscălițele, după dăscălițe notaresițele etc., și ađi rar mai veđi preotese, dăscălițe, notaresițe, care nu 'și-au lăpedat cătrînța, și nu's bete de credința, că ele, purtând o sdrență de rochie cumpêrată cu bani grei dela Ovrei ușori, și dacă nu știu ceți neci scrie, sânt mai mult decât ori-care altă fință, care pörtă încă cătrînța. Cât!

Ce e drept, și eu port rochie, și fuste, dar' eu asta sum datóre memoriei fericitului meu în Domnul bărbat, care, sub absolutism era beamter la gubernăție, și fără de care neci gubernatorul nu putea intra în cancelărie, dacă el nu-'i deschidea ușa. Portul meu era prin urmare condiționat de înalta poziție a bărbatu-mio. Dar', când ved eu ađi acì p'o preoteasă a unui popă fără eclesie, colo p'o dăscăliță, care dacă copii n'ar aduce subțuóra câte un lemn la scólă, n'ar avea cu ce'si ferbe mămăliga de tóte ڃilele, dincolo p'o notaresiță, al cărui bărbat adeseori își suges ciorba de tóte ڃilele din unghii, lăpêdânduși cătrînța, și umblând în rochii, sub rochii cu fuste adeseori nespelate, și șlepuri luate pe credit, îmi vine se saiu cu mâță cu tot în brațele Kulturegyletiștilor!

Cât!

Popa Condac cu popa Prohod.

Condac: Cugetă-ți tu obraznicie ca aceea, avocatul Dr. Despărțescu 'mi-a țin, că un avocat e de 99 de ori mai mult vrednic decât un preot!

Prohod: Are totă dreptatea! — pentru-că, cei mai mulți preoți iau pentru o cununie numai 1 fl., pănăcând un avocat ia pentru o despărțenie cel puțin 200 fl.!

Scântei și cenușă din filosofia doctorului Amnariu.

BCU Cluj / Central Library Cluj

Tribuna e mult prea mare pentru fereștile sparte, prin care lumina e dedată a intra în odaia românului, și mult prea mică pentru apetitul „Institutului tipografic,” cu care ar dori se înghită pe toți abonenții din Austro-Ungaria și satele învecinate ale Gazetei Transilvaniei!

* * *

Poliandria e idolul femeilor cochete!

* * *

Cinul călugăresc, întocma ca și celibatul, eschid a priori amorul cătră deapopele: Eu nu cunosc călugăr, care s'ar fi amoretat într'un celibe, dar' neci celibe, care din amor nefericit cătră un călugăr s'ar fi spênðurat!

* * *

Căința e primăvara virtuților; singur pentru cei căsătoriți e ușa iadului pe acest pământ!

* * *

Melancholia iese adeseori din pungă goală la iveală!

* * *

Neîncrederea e oftica amicitiei!

* * *

Muerea, care, de câte-ori bărbatul ȳice „da,“ respunde cu „nu“ e echul disharmoniei casnice!

* * *

„Porc,“ e o înjurătură, care numai friptă e bună!

* * *

Onórea fetească semână mult c'o oglindă de metal:
O lină resuflare ajunge, ca s'o întunece!

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Mâncarea de prune cauzează de regulă dureri de stomach, și de aceea, cine are deja dureri de stomach, póte mânca prune fără grijă!

* * *

Amorul orbește pe clienții sei, și numai după-ce aceștia au făcut pași greșiți, le deschide ochii!

* * *

Omul precaut, când trimite după medic, trimite totodată și după măsar!

Din afuriseniile lui Radu Ciubuc.

În săptămâna cea albă se-ți fete vaca, și laptele de
tôte țilele se ți'l mulgi dela strigoe!

* * *

Cu patru boi se pleci la plug, și se te întorci cătră
casă cu jugul în spate!

* * *

Popă se te faci, cât vei popi se nu botezi, neci se
îngropi; însurățaii din parochie se preferă concubinatul;
masle se faci sócrăta, ca Dumnețeu se-ți astupe gura;
ear' nevastă-ta se te mintă în spovedanie!

Proverb femeesc ilustrat.

„Un bărbat sucit.“

Renovare fundamentală.

Domnișóra: „Domnule doctor, eu va se plec la primăvară, pe timp mai îndelungat, în streinătate, din cauza, că las se'mi renovere casa din fundament, și se mi se întocmească tóte cât se póte mai frumos.“

Medicul: „Atunci, domnișóră dragă, ar fi fórte consult ca se fi și dumniata acasă!“

Bucuria bărbatului.

Bărbatul: „Costumul esta național îți stă de minune bine — dar' de unde se iau eu atâta ban?!“

Nevêsta: „Banii nu vin în considerarea, când e vorba — se-ți fac ție o plăcere!“

Din scriptura Calicului!

Dați lui Dumnezeu, ce e al lui Dumnezeu, și Calicului, ce e al Calicului, adecă 3 fl. pe an!

Cei săraci, dacă dau Calicului 2 fl. pe an, pot rămânea lui Dumnezeu și datori!

Studentii, gata de a jertfi pe an 1 fl. 50 cr. se vor împărtăși odată pe lună de împărăția Calicului!

Cererile săracilor și ale studenților, pentru prețuri de abonament scădute, află în marile urechi ale Calicului totdeauna un echo binevoitor!

Numărul prim al Calicului se trimite în tot anul, ca fuiorul popii, pe deasupra. Numărul doi obligă la plățirea abonamentului d'odată sau în rate!

Celce n'are plăcerea d'a primi p'un asemenea șieși, odată pe lună, în casa sa, de-'i una cu picioru'n grindă, și nu-'i supărare!

Numai indiviđi, care nu știu deosebì pe al meu de al tãu, primesc lucruri, care obligă la plată, cu cugetul rezervat d'ale plăți ad grecas calendas, sau la ȃia sfântului Șohan, la care Calicul nu se închină!

Deschideți boeri pungile vóstre!

Ca și în anii trecuți, așa și-'n estan, vom începe cu încassarea abonamântulu la Calicul prin ramburză — Postnachnahme — postautalvány, în 10 Aprilie. Atare încassare scumpește abonamântul cu 16, respective cu 11 cruceri.

Cei-ce se bucură de prețuri scăđute, sau de privilegiul de a plăti abonamântul ori-când până-'n 1. Octobre, c'-un cuvânt, consângenii Calicului sunt scutiți de ramburză.

Ramburza prezentată de oficiile postali trebuie fără pardon plătită, pentru-că altcum și brânza Calicului se împute.

Abonenții din România, unde neci sub ministeriul junimist civilisațiunea europeană n'-a ajuns încă acolo, ca încassările se se pótă efeptuî prin ramburză, sunt rugați a ne trimite abonamântul până-'n 1 Maiu, pentru-că altcum nu mai vęd Calicul, afară de casul, dacă se uită-'n oglindă.

Administrațiunea Calicului.